

ΤΗΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΜΟΣ. ΕΤΗΣΙΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΑΡΜΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 12. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 15.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλοις καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ. Ἐν δὲ τῇ ἄλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλλησικ. Προξένοις καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ ἐκδοτοῦ.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Πανταζῆ καὶ ἐκδίδεται εὐθὺν αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα διοσολοφία αὐτῆν ἀφορῶσα. Τιμὴ καταχωρήσεως ἄγγελιῶν ἡμερ. 15 ὁ στίχος.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγνωσκοντές εἰσι σπουδαῖοι. ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ.

Ἐκδίδεται ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος

Ἀθήνησι, τῇ 12 Δεκεμβρίου 1853.

Βορρασμοὶ ἢ Βορρασμός καὶ περὶ Βορέου

Ὁ Θεσσαλονίκης Εὐστάθιος

Ὁ λεξικογράφος Ἡσύχιος (ἐν λ.) λέγει ὅτι ἐτελεῖτο ὑπὸ τὸ ὄνομα Βορρασμός ἐορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Βορέου. Ὁ Ἡρόδοτος (Ζ. 189.) φαίνεται πιστεύων ὅτι ἡ ἐορτὴ αὕτη καθιερώθη ἐπὶ τῶν Μηδικῶν πολέμων, ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι διετάχθησαν παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ἵνα ἐπικαλεσθῶσι τὸν ἐπίκουρον γαμβρὸν αὐτὸν Βορρᾶν. Τούτου δὲ γενομένου, κατεστράφη μετὰ μικρὸν ὁ στόλος τοῦ Ἐρέξου πλησίον τῆς Σηπιάδος ἄκρας ὑπὸ σφοδρὸν πνεύσαντος ἀρκτείου ἀνέμου· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι εὐγνωμονοῦντες ἰδρύσαντο παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἱερὸν τοῦ Βορέου.

Ὁ τῆς Θεσσαλονίκης ἀρχιεπίσκοπος Εὐστάθιος, ὁ περιώνυμος τῶν εἰς τὴν Ὀμήρου Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν παρεκβολῶν συγγραφεὺς, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἤκμαζε κατὰ τὴν δευτέραν πεντηκονταετηρίδα τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος. Καὶ πρῶτον μὲν ἦν μοναχὸς ἐν τῇ Μονῇ τοῦ ἁγίου Φλώρου, ἔπειτα δὲ ἀνεδείχθη εἰς τὰ ἀξιώματα τοῦ ἐπὶ τῶν δειψεων, Μαίστωρ ῥητόρων καὶ διάκονος τῆς Μεγάλης ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας. Ψηφισθεὶς δὲ ἐπίσκοπος Μύρων προεβιβάσθη παραιτικῶς ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης καὶ τοιοῦτος διέμεινε μέχρι τῆς ἑαυτοῦ τελευτῆς, συμβάσης τῷ 1198 μ. Χ. Οἱ ἐν τῇ θανάτῳ αὐτοῦ ἐκφωνηθέντες ἐπικηδέσιοι λόγοι ὑπὸ Εὐθυμίου καὶ Μιχαὴλ Χωνιάτου ἐσώζοντο ἐτι ἐν τοῖς χειρογράφοις τῆς Βοδλιανῆς βιβλιοθήκης τῆς Ὁξφόρδης. Τοῦ εἰς αὐτὸν ἐγκωμίου Νικήτου τοῦ Χωνιάτου (H. 238. I. 334) καὶ Μιχαὴλ τοῦ Ψελλοῦ (Δουκαγ. ἐν λ. Πρώτῳ) φαίνεται ἄξιός ὁ Εὐστάθιος, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν περισωθέντων εἰς ἡμᾶς ἔργων αὐτοῦ, παρεχόντων πλείστας ὅσας ἀποδείξεις ὅτι ἦν ἀναντιρρήτως πάντων τῶν συγχρόνων αὐτοῦ πολυμαθέστατος. Παρεκτὸς δὲ τῶν εἰς τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα καὶ εἰς τοῦ Διονυσίου τὴν οἰκουμένην περιήγησιν παρεκβολῶν, ὑπάρχουσι καὶ θεολογικαὶ αὐτοῦ πραγματεῖαι καὶ ὁμιλίαι, καὶ ἐπιστολαὶ κ. τ. λ., ὧν τὰ πρῶτά εἰσι τὰ μᾶλλον ἡμῖν περισπούδαστα καὶ ταῦτα μὲν δεικνύουσι ὅτι ὁ πολὺς Εὐστάθιος ἐγένετοσε πληρέστατος τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ, τὰ ἄλλα δὲ τούτου συγγράμματα καταδηλοῦσι τὸν ὑψηλὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα καὶ τὴν περὶ τὴν ῥητορικὴν δεινότητα, ἀνθ' ὧν ἀπήλασε τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀγαθῆς δόξης τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τῶν Κομνηνῶν οἴκου. Αἱ μνησθεῖσαι εἰς Ὀμηρον παρεκβολαὶ αὐτοῦ εἰσὶ συλλογὴ ἀποσπασμάτων ἀρχαιοτέρων αὐτοῦ ὑπομνηματιστῶν τοῦ Ποιητοῦ. Ἡ συναρμολογία δὲ αὐτῶν γέγονε μετ' ἀξιοθαυμάστου ἐπιμελείας καὶ ἐπιμονῆς ἐκ τῶν πολλῶν καὶ μακρῶν ἔργων τῶν Ἀλεξανδρινῶν γραμματικῶν καὶ κριτικῶν, ὡς καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων τούτων ὑπομνηματιστῶν. Διατελοῦσι δὲ αἱ τοῦ Εὐσταθίου παρεκβολαὶ τοσοῦτο μᾶλλον πολῦτιμοι ἡμῖν καθ' ὅσον ὅλα σχεδὸν τὰ συγγράμματα, ἀφ' ὧν ἤρυστο ταύτας ἀπόλωντο, καὶ ἐν αὐταῖς σώζεται τοῦλάχιστον ἡ οὐσία τῶν παρατηρήσεων καὶ κρίσεων αὐτῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ μνημονευομένων συγγραφέων καὶ συγγραφῶν εἶναι τεράστιος, (ἴδε τὸν κατάλογον αὐτῶν παρὰ φωτ. βιβλ. ἑλλ. τομ. Α. σελ. 457 ἐπ.), διὸ καὶ φαίνεται λίαν πιθανὸν ὅτι δὲν εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν συγγραφῶν τὰς παρεκβολὰς πάντας αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον τοὺς μᾶλλον ἐπισήμους τῶν ἀρχαίων κριτικῶν, ὡς Ἀριστοφάνην τὸν Βυζάντιον, τὸν Ἀρίσταρχον, τὸν Ζηνόδοτον καὶ ἄλλους τοιοῦτους, ὧν τὰ συγγράμματα ὑπάρχοντα ἐν ταῖς μεγάλας τῆς Κωνσταντινουπόλεως βιβλιοθήκαις ἦσαν προσιτὰ αὐτῷ· τοὺς ἄλλους δὲ ἔγνω καὶ ἐμνημόνευσεν αὐτῶν ἐκ παραθέσεων εὐρισκομένων παρ' οἷς εἶχε συγγραφεῖσι. Τὸ πόνημα τοῦ Εὐσταθίου, ὡς καὶ ἡ ὀνομασία αὐτοῦ δηλοῖ, δὲν εἶναι τακτικὰ ὑπομνήματα ὡς ἄλλων γραμματικῶν. Αἱ παρατηρήσεις αὐτοῦ εἰσὶ διεξοδικαὶ καὶ πολλαχοῦ διακεκομμέναι ἐκ μακρῶν παρεκβάσεων, καὶ πολλαὶ ἐτυμολογίαι καὶ γραμματικαὶ παρατηρήσεις αὐθαίρετοι καὶ φανταστικά. Ἴδιαι δὲ τοῦ Εὐσταθίου γνώμαι, καὶ πρωτότυποι σημειώσεις εἰσὶν ὀλίγισται· συνέλεξε καὶ συνεισώματωσε πᾶν ὅ,τι εὖρε συντελεστικὸν εἰς διασφάρισιν τοῦ ποιητοῦ, ἤτοι γραμματικῶν, ἢ μυθολογικῶν, ἢ ιστορικῶν, ἢ γεωγραφικῶν κ. τ. λ. Παρεκτὸς δὲ τῶν ἀνω εἰρημένων ὁ Εὐστάθιος ἔγραψε καὶ ὑπομνήματα εἰς Πίνδαρον, ὧν σώζεται μόνον τὸ προοίμιον.

Ἐπειδὴ ὁμοῦ ὁ Βορέας ἦν παλαιάτατα γνωστὸς τοῖς Ἀθηναίοις ὡς ἀρπάζας τὴν τοῦ Ἐρεχθίδος θυγατέρα Ὀρείθυιαν παιζούσαν εἰς Ἰλισσὸν καὶ συνάκει αὐτῇ (Ἡρόδ. ἀνωτ. Πaus. Α. 19. 6), διὸ καὶ ὀνομάζετο παρ' αὐτῶν Γαμβρός, δὲν φαίνεται ἀπίθανος ἡ ἰδέα πολλῶν ὅτι καὶ πρὸ τῶν Μηδικῶν ἐτιμάτο ὡς Θεὸς ὁ Βορέας ἐν Ἀθήναις, καὶ ὅτι μετὰ τὴν διὰ τῆς πνοῆς αὐτοῦ καταστροφὴν τοῦ Περσικοῦ στόλου ἀνεσώθησαν καὶ ἠξίθησαν μάλιστα αἱ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμεναι θεῖαι τιμαί.

Ἡ ἐορτὴ δὲ αὕτη δὲν ἦτον φαίνεται ἐκ τῶν ἐπισήμων· ὁ Πλάτων (Φαιδρ. σελ. Ζ29) ποιεῖ τὸν Φαιδρου ἀγνοοῦντα καὶ αὐτὴν τὴν θέσιν τοῦ βωμοῦ τοῦ Βορέου. Τὸ μόνον γνωστὸν περὶ τῆς ἐορτῆς ταύτης εἶναι ὅτι ἐγένοντο κατ' αὐτὴν ἐστιασίαις. Ὁ Πausanias (H. 36. 4) μνημονεύει ἐορτῆς ἀγομένης μετὰ θυσιῶν ἐτησίως εἰς Μεγαλόπολιν εἰς τιμὴν τοῦ Βορέου, θεωρουμένου ὡς ἐλευθερωτοῦ αὐτῶν ἀπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· ἀπειροῖται δὲ ἐν δεξιᾷ τῆς ὁδοῦ Βορέα τῷ ἀνέμῳ τέμενος, καὶ οἱ Μεγαλοπολιταὶ θυσίας θύουσιν ἀνά πᾶν ἔτος, καὶ θεῶν οὐδενὸς Βορέαν ὕστερον ἀγούσιν εἰς τιμὴν, ἄτε σωτῆρα γενόμενον σφίσι ἀπὸ Λακεδαιμονίων τε καὶ Ἄγιδος. (παρὰ βλ. Διλ. π. ἰστ. ἰβ. 61.) ὁ Δίλιανός (ἀνωτ.) λέγει ὅτι καὶ οἱ Θούριοι ἐτίμων τὸν Βορρᾶν ὡς ἐξῆς. «Θούριοις ἐπέπλει Διονύσιος καὶ τριακοσίας ἦγεν ἐπ' αὐτοὺς καὶς ὀπλιτῶν πεπληρωμένας. Βορρᾶς δὲ ἀντιπνεύσας τὰ σκάφη συνέντριψε, καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ τὴν ναυτικὴν ἠφάνισεν. Ἐκ δὲ τούτων οἱ Θούριοι τῷ Βορρᾶ ἔθυσαν, καὶ ἐψηφίσαντο εἶναι τὸν ἀνεμον πολίτην, καὶ οἰκίαν αὐτῷ καὶ κλῆρον ἀπεκλήρωσαν, καὶ καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπέτελουν αὐτῷ.» Οὐκ οὖν Ἀθηναῖοι μόνον κηδεσθῆν αὐτὸν ἐνόμιζον ἀλλὰ καὶ Θούριοι εὐεργέτην αὐτὸν ἐπέγραψαν.

Ὁ δὲ Βορρᾶς, ὁ ἐπίκουρος οὗτος τῶν Ἀθηναίων γαμβρός, ἦν κατὰ τὸν Ἡσύχου (Διογ. 379) υἱὸς μὲν τοῦ Ἀστράου καὶ τῆς Ἥρας, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Ἐσπερου, τοῦ Ζεφύρου καὶ τοῦ Νότου. Κατῴκει ἐν τινι σπηλαίῳ τοῦ Θρακικοῦ ὄρους Αἴμου. Ἐκ τῆς παρ' αὐτοῦ ἀρπαγείσης Ὀρείθυίας ἐγέννησε τὸν Ζήτην, τὸν Κάλκιν, οἵτινες εἰκονίζονται περρωτοὶ καὶ μνημονεύονται τῆς ἀργοναυτικῆς μετασχόντες ἐκστρατείας, καὶ τὴν τοῦ Φινέως βασιλείας Σαλμωδῆσσοῦ γυναικᾶ Κλεοπάτραν. Τὰ τέκνα δὲ αὐτοῦ ταῦτα ὀνομάζοντο Βορραδες. Καθ' Ὀμηρικὴν τινα παράδοσιν ὁμοιωθεὶς ἵππῳ κυανοχαίτῃ ἐγέννησεν ἐκ τῶν θηλείων ἵππων τοῦ βασιλέως Ἐριχθονίου, ὧν ἤράσατο, δώδεκα πόλους. Ἐπειρήθη δὲ τοῦτο ἵνα δηλωθῇ ἡ ὑπερ σφίσι ταχύτης τῶν ἵππων τούτων.

Ἐν τῇ τῷ Κυψέλου δὲ ἐκ κένδρου πεποιημένη λάρακι παρίστατο καὶ ὁ Βορέας ἀρπάζων τὴν Ὀρείθυιαν (Paus. E. 19. 1). Ἐν δὲ τῇ πρὸς αὐτὸν νεούση πλευρᾷ τοῦ Ἀθηνῆσιν ὀκταγώνου ὠρολογίου τοῦ Ἀνδρονίκου Κυρρήστου πεποιήται ὁ Βορρᾶς φυσῶν κόγχην καὶ ἐν χειμερινῷ περιελυμένος μανδύα, οὗ αἱ πτυχαὶ εἰσὶν ἀναπεπταμέναι, φέρει δὲ καὶ κοθῶνους εἰς τοὺς πόδας.

Οἱ πολῖται τῶν Σόλων τῆς Κύπρου Σόλιοι καλοῦνται, πρὸς διάκρισιν τῶν τῆς Κιλικίας, οἵτινες Σολεῖς ὑπὸ τῶν συγγραφέων, ὡς εἶδομεν, ὀνομαζόνται. Τὰ αὐτὰ καὶ Διογένης ὁ Λαέρτιος εἰς Σόλωνα βιβλ. Α. ἐπιθεῖ ὅτι οἱ αὐτοῦ κάτοικοι μετ' ἄλλων ἀναμιχθέντες λαῶν δὲν ἠδυνήθησαν τὴν πατριὸν νὰ διατηρήσωσι γλώσσαι καθ' ἑλπὴν αὐτῆς τὴν ἀγνότητα περικείμεν δ' ἀπαλλαγείς (τῆς Κύπρου) ἐγένετο ἐν Κιλικίᾳ καὶ πόλιν ὠκνησεν, ἢ ἀπ' αὐτοῦ Σόλους ἐκάλεσεν ὀλίγους τε τῶν Ἀθηναίων ἐγκατάκησεν, οἱ τῷ χρόνῳ τὴν γλῶσσαν ἀποξενωθέντες σολοικίζου ἐλέχθησαν· καὶ εἰσὶν οἱ μὲν ἐνθεν Σολεῖς, οἱ δ' ἀπὸ Κύπρου Σόλιοι. (ὁ δ' ἐπιθεῖ καὶ Εὐστάθιον εἰς Διονύσιον). Ἀλλὰ δὲν τηρεῖται αὕτη ἡ διάκρισις ὅλους εἰς τοὺς συγγραφεῖς Σόλιοι καὶ Σολεῖς. Ἐκ τούτων εἶτα οἱ σολοικισμοὶ ὡς ἀναφέρει ἐπιθεῖ ὁ Σουΐδας « Σόλοι Κιλικίας πόλις καὶ Κύπρου, ἀπ' ὧν ὁ σολοικισμὸς, βαρβαρίζοντων κατὰ τὴν ἰδίαν γλῶσσαν. »

Ἐν δὲ τῇ ἀνθολογίᾳ ἐν τῷ ἐξῆς τοῦ Ἀππιανοῦ ἐπιγράμματα ταῦτα περὶ σολοικισμοῦ μαθίνομεν.

Ἐπὶ σολοικισμοῦ Φλάκκω τῷ ῥήτορι δῶρον
πέμψας, ἀντέλαβον πέντε διακοσίους,
καὶ νῦν μὲν φησι, τούτους ἀριθμῶ σοι ἐπεμψα,
τοῦ λοιποῦ δὲ μέτρω πρὸς Κύπρον ἐρχόμενος.

Ταῦτόν μὲ τὸ παρ' ἡμῖν, ὅταν ὑπάγω εἰς τοὺς Σόλους τῆς Κύπρου
θα σοῦ τοὺς πέμψω μὲ τὸ κουβέλι.

Νομισματὰ δὲ τῆς πόλεως ταύτης ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ Pellerint (ἴδε νομισ. Engel. τμήμ. Α.) ἐν μὲν μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς Σολέων καὶ μιᾶς περιστερᾶς, ἕτερον δὲ ἐπίσης μετὰ περιστερᾶς, ἀλλὰ τὴν ἐπιγραφὴν ἔχον Σόλοι. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον θεωροῦσι τῆς Κιλικίας. Κατὰ τὸν Ἰούλιον ὄμως τοῦ ἐνεσιῶτος ἔτους ὁ κύριος τῶν ἐν Σόλοις ἐργαστηρίων μοι εἶδειξε νομισμὰ τι ἐκεῖ εὑρεθὲν ἀπ' ἐνὸς τὴν περιστερὰν φέρον, καὶ πρὸς τὰ ἀρεστερὰ ἄνωθεν, ἐν νομίζω τοιοῦτον C σίγμα. Ὅθεν μετὰ πιθανότητος τῶν Σόλων τῆς Κύπρου εἶναι ἅπαντα. Ὁμοία τοιαῦτα ἐν Κύπρῳ εὑρεθέντα εἶδον δημοσιευθέντα καὶ εἰς τὸ ἦδη ἐκδοθὲν Γαλλιστὶ σύγγραμμα (Anti-quités et Nomismatique Cypriote Paris 1852. par m. De Luygne).

Ἐπίσημος δ' ἐν αὐτῇ ἀνὴρ ἐκτὸς τῶν Βασιλέων ἀναφέρεται, ὡς εἶπομεν, ὁ Στασάνωρ, εἰς ὧν τῶν Ἀλεξάνδρου ἐπαίρων. Περὶ αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ Στραβῶνος καὶ ὁ Ἀρρίανδς ὁμιλεῖ ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος « Στασάνωρα μεταπέμπει ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τὴν ἑαυτοῦ » (Ἀρρίαν. σ.) ἐπιθεῖ δὲ ὁ Ἰουστίνος, ὅστις καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνκρίρει ἐπαρχίαν Drancae et Arei Stasanoiti. (Ἰουστ. βιβλ. 13. Διόδωρ. βιβλ. 17 καὶ 18).

Ἀθανάσιος Α. Σακελλάριος

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τῇ ἐνάτῃ μεσοῦντος ἐπετελέσθη ἡ ἐορτὴ τῶν γενεθλίων τῆς Α. Μ. τῆς Γαληνοτάτης ἡμῶν Βασιλίσσης Ἀμαλίας· παρὶ τὴν δεκάτην πρωΐνην ὥραν ἐψάλη ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης ἡ ὀρισμένη δοξολογία, εἰς ἣν παρευρέθησαν αἱ Α. Α. Μ. Μ. οἱ ὑπουργοὶ τοῦ Κράτους, οἱ Κ. Κ. Πρέσβεις τῶν ξένων δυνάμεων καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει. Πρόγραμμα ἐπίσημον ὥριζε τὸ τυπικὸν τῆς Βασιλικῆς ἐορτῆς μέρος, εἰς τὴν δόξαν δὲ αὐτῆς συνετέλεσεν οὐ μικρὸν ἡ ἀθρόμητος συγκίνησις καὶ εὐφροσύνη τοῦ φιλομέδοντος τῆς πρωτευούσης λαοῦ, ἐκουσίως καταλιπόντος τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἵνα μεθέξῃ τῆς πανηγύρεως· ἀθρόον οὗτος συρρέουσας κατὰ τὴν ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης ἀγούσαν λεωφόρον ἐχαίρετα δι' εὐφροσύνης καὶ ἐκ καρδίας ἀγάπης καὶ εὐλαβείας πεπληρωμένης τὰς Α. Α. Μ. Μ. διερχομένης. Καὶ ὁ Οὐρανὸς αὐτῶς, τῇ ἑλληνικῇ ὁμοει συμμορφούμενος ἀγγαλιάσει παρένειρεν ἐν μέσῳ χειμῶν ἑαρινὴν ἡμέραν ἀφελῆς ἡλίου ἐχούσου τὰ κλασικὰ τῆς Ἀττικῆς ὄρη καὶ ἐξωγοῦσι τὴν ἱστορικὴν καὶ ἐνδοξὸν τοῦ Κέρροπος Γῆν.

— Τὸ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπουργείων, προτιθέμενον ἵνα πλουτίσῃ τὴν παρ' ἑκάστῳ Βασιλικῷ Γυμνασίῳ καὶ ἑλλ. σχολεῖῳ ὑπάρχουσαν μικρὰν βιβλιοθήκην, ἀποστέλλει διάφορα ἦδη νέα συγγράμματα, ἐν οἷς καὶ ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τῆς περιγραφῆς τῆς παγκοσμίου ἐν Λονδίῳ ἐκδόσεως τοῦ 1851, καὶ ἐν λεξικόν, τοῦ Κ. Σ. Βυζαντίου ἐκ τῆς β. ἐκδόσεως τύποις καὶ ἀναλώμασι τοῦ Κ. Α. Κορομηλά γενομένης, καὶ σειρὰν ὅλην τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, (ἀλλὰ ταύτην εἰς μόνας τὰς γυμνασιακὰς βιβλιοθήκας). Αἱ ἐγκυκλίαι δὲ ὑπ' ἀριθ. 5815, προσκαλεῖ τοὺς Δημάρχους, εἰς ὧν τοὺς δήμους ὑπάρχουσι Σχολεῖα ἑλληνικὰ ἢ Γυμνάσια, ἵνα διορίσωσιν ἐνταῦθα ἐπιτρόπους αὐτῶν πρὸς παραλαβὴν τῶν βιβλίων τούτων. Αἱ μὲν περιγραφαὶ τῆς παγκοσμίου ἐκδόσεως δωροῦνται ἐκάστῳ σχολεῖῳ κλ. ὑπὸ τοῦ φιλογενοῦς συγγραφέως Κ. Σ. Ξένου, τὰ δὲ λοιπὰ

βιβλία προσφέρονται ὑπὸ τῆς Βασιλικῆς Κυβερνήσεως. Ἄξιοι τὸ ὕπουργεῖον διὰ τῆς εἰρημένης ἐγκυκλίαι, ἵνα ἡ χρῆσις τοῦ λεξικοῦ ἐπιτραπῇ ἐντὸς τοῦ διδασκῆριον τοῖς ὁμολογουμένως ἐνδεέσι τῶν μαθητῶν, μὴ δυναμένοις ἐκ τούτου ἀποκτῆσαι τὸ ἀπαραίτητον τούτο πρὸς σπουδὴν τῆς γλώσσης βοήθημα, καὶ διὰ τούτους κυρίως ἀποστέλλεται. Διατάσσεται ἐπιθεῖ ἡ σύνταξις ἀκριβοῦς καταλόγου τῶν ἦδη ὑπαρχόντων εἰς τὰς τῶν Γυμνασίων καὶ τῶν Σχολείων βιβλιοθήκας βιβλίων, καὶ ἡ κατάθεσις τοῦ πρωτοτύπου, ὑπογεγραμμένου ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν τῆς ἐφορείας, εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ διδασκῆριου, καὶ ἡ πρὸς τὸ ὕπουργεῖον ἀποστολὴ ἐπισημοῦ αὐτοῦ ἀντιγράφου. Ὁρίζεται ἐπιθεῖ διὰ τῆς αὐτῆς ἐγκυκλίαι ἵνα καταγράφηται ἐν τῷ αὐτῷ καταλόγῳ πᾶν βιβλίον ἧτοι ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως προσφερόμενον ἢ ὑπὸ ἰδιωτῶν ἀπ' εὐθείας δωρούμενον. Ἐπαινετὴ καὶ πάσης εὐγνωμοσύνης ἀξία ὑπάρχει ἡ πράξις αὕτη τοῦ Σεβ. Ὑπουργοῦ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ ἡ πρόθεσις τῆς Σεβ. Κυβερνήσεως. Τοιοῦτοτρόπως τὰ κατὰ τὰς ἐπαρχίας δημοσία διδασκῆρια κτήσονται προϊόντος τοῦ χρόνου τελειοτέρας βιβλιοθήκας, χρησίμου· μάλιστα τοῖς μὴ δυναμένοις ἐκ τῶν μαθητῶν, ἀπορίας ἕνεκα, ἔχειν παρ' ἑαυτοῖς τὰ δεόμενα πρὸς τὰς σπουδὰς αὐτῶν ἐπιδοθητικὰ συγγράμματα.

— Ὁ τοῦ ἐν Ἐρμουπόλει τῆς Σύρου ἑλληνικοῦ παιδαγωγείου διευθυντῆς Κύριος Ι. Ν. Βαλέττας ἐξέδωκε πρὸ ἐτῶν εὐσύννοτον τῆς Ἑλλάδος Γεωγραφίαν. Ἡ πρὸ τῆς ἡδὴ χρόνου δημοσιευθεῖσα τρίτη αὐτῆς ἐκδοσις ἀσυγκρίτως κρείττων τῆς πρώτης, φαίνεται ἀρκούντως μεθοδική, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλαττωμένη τῶν ἄλλων πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων ἐγκειμένων βιβλίων. Ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς ὑπέβαλε τὸ ἔργον αὐτοῦ πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμισσοῦ ἦδη ἔτους διὰ τοῦ ἀρμοδίου ὕπουργοῦ εἰς τὴν συνήθη τῆς ἐπιτροπῆς ἐξέτασιν, καὶ ἐπανάλαβε πρὸ ὀλίγου τὴν αἰτίαν αὐτοῦ ἀρμοδίως, ὑπισχνόμενος ἵνα πλουτίσῃ αὐτὸ καὶ δι' ἀκριβοῦς χάρτου τῆς Ἑλλάδος, οὐ ἡ ἑλλειψίς ἐκ τοῦ προκειμένου βιβλίου ἐπέφερον ἵσως καὶ τὸν δισταγμὸν καὶ τὴν βραδύτητα περὶ τὴν ἐκδοσὶν τῆς γνώμης τῆς ἐπιτροπῆς. Τὸ σχέδιον τοῦ χάρτου τούτου εὐαρέστως μανθάνομεν ὅτι ἐτοιμάζεται ἦδη κατὰ τὸν ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ἐκδοθέντα ἀκριβεστάτον καὶ ἐπίσημον πίνακα τῆς Ἑλλάδος· τούτου δὲ γενομένου αἴρεται πᾶσα ἀφορμὴ, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ἐντιμὸς ἐπιτροπὴ δώσει τέλος τὴν λευκὴν αὐτῆς ψῆφον ὑπὲρ πονήματος χρησίμου τοῖς ἦτοι διδασκομένοις τὴν ἱστορίαν τῶν εὐκλεῶν ἡμῶν προγόνων, ἢ ἄλλως ἐγκύπτουσι εἰς τὴν καρποφόρον ταύτης μελέτην.

— Ὁ Κ. Σταύρος Βλάχος ὕπουργός τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἐγείρει ἦδη δι' ἑαυτὸν μὲν αἰωνίας δόξης καὶ εὐγνωμοσύνης αἰδίου μνημείου, διὰ τοὺς λειτουργοὺς δὲ τῶν Ναῶν τῶν Μουσῶν, τοὺς διδασκάλους λέγω καὶ καθηγητὰς καὶ τὰς οἰκογενεῖας αὐτῶν, μελλοῦ ἀσφαλῆ· καὶ παρήγορον. Εἶναι δὲ τούτο σύνταξις νόμου δι' οὗ δημιουργεῖται ἴδιον ταμεῖον ἐξ ὀρισμένων τελῶν, ἐξ οὗ θέλουσι λαμβάνει σύνταξιν ἀνάλογον τῆς τελευταίας μισθοδοσίας τῶν ἀποβιούτων διδασκάλων καὶ καθηγητῶν οἱ ἐκ πρώτου βιθμοῦ τῷ γένει αὐτῶν προσήκοντες ἀνιόντες ἢ κατιόντες, ἢ αὐτοὶ οὗτοι ἐὰν κατὰ τὸ δάστημα τῆς ὑπηρεσίας κατασταθῶσιν ἀνίκανοι ἐξ ἀσθενείας σωματικῆς ἢ διανοητικῆς. Καὶ οἱ μὲν ὑπηρετήσαντες 5 ἔτη λαμβάνουσι ἀναλογίαν ἐπὶ τοῦ 1)6 τοῦ μισθοῦ, αὐτῶν. οἱ δὲ 10, ἐπὶ 1)3 οἱ δὲ 20 ἐπὶ τῶν 3)4 οἱ δὲ 30 ἔτη ἐπὶ τοῦ ὅλου αὐτῶν μισθοῦ. Τὸ σχέδιον τοῦ νόμου τούτου ὑπέβαλεν ὁ Κύριος ὕπουργός, πρὸς ἐξέτασιν καὶ γνωμοδότησιν ἐπὶ τῶν καθ' ἑκάστα αὐτοῦ, εἰς ἐπὶ τούτῳ διορισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἐξαμελῆ ἐπιτροπὴν, συγκροτούμενην παρὰ τοῦ Κ. Πρωτάνωρος τοῦ Ὀθωνεῖο Πανεπιστημίου, τῶν δύο τῆς πρωτευούσης Γυμνασιαρχῶν καὶ ὁμοίως τῶν δύο Σχολαρχῶν καὶ τοῦ καθηγητοῦ Κ. Φιλίππου Ἰωάννου — ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη περατώσασα τὰς παρατηρήσεις αὐτῆς μετ' ἐπιστασίας ἀξιωματικοῦ, ἐπιστρέφει κατ' αὐτὰς πρὸς τὸν Κ. ὕπουργόν τὸ νομοσχέδιον οὕτως ἐπεξεργασμένον, ὅπερ εἰσαχθῆσεται εἰς τὰς Βουλὰς, ἵνα ψηφισθὲν παρ' αὐτῶν λάβῃ τὸ Βασιλικὸν κύρος καὶ καταλεχθῇ ἐν τοῖς νόμοις τοῦ Κράτους. Ἐλπίζομεν ὅτι θέλει ἐπιτραπῆ ἡμῖν ἡ δημοσίευσις αὐτοῦ μετ' οὐ πολὺ, ἵνα ἴδωσιν οἱ ἀναγινώσκοντες ἡμῶν τὰ ἐκ τούτου προκύψοντα ἀγαθὰ, καὶ δεδακτωσιν τὸ προοίμιον τῆς παρούσης περὶ αὐτοῦ σημειώσεως ἡμῶν, θεωροῦντων τὸν νόμον τούτον ὡς τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ὕπουργείας τοῦ Κυρίου Βλάχου.

— Ἐνεκα τῶν ἐν Σινώπῃ συμβάντων καὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένων ἐπαυθῆσαν ὅτε ἀρχινάρχος τοῦ Ὀθωμανικοῦ στόλου καὶ ὁ τῶν στρατῶν τῆς Ἀσίας διοικῶν στρατηγός παρὰ τοῦ Κυριάρχου αὐτῶν.

— Αἱ τέσσαρες ἰσχυραὶ τῆς Εὐρώπης δυνάμεις Ἀγγλία, Γαλλία, Αὐστρία καὶ Πρωσία συνεφώνησαν ἵνα ἀπὸ κοινοῦ ἐργασθῶσι πρὸς κατάπαυσιν τοῦ ὑφισταμένου πολέμου, καὶ διευθέτησιν τῶν ἀνωμάτων τῆς Ἀνατολῆς πραγμάτων. Καὶ ταῦτα μὲν αὐταῖς, τὸ δὲ Θεῷ βουλευτῶν γενέσθω.

Παροράματα εἰς Ἀρ. 57. σελ. 228 ἐν τῇ περὶ ἀποβιώσεως τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Κορίνθου σημειώσεσι ἀντὶ μεμεστωμένου γράφου κεκοσμημένου, ἀντὶ δὲ παρατιθεῖς γρ. παραθεῖς.

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

Ἐδὸς Ἀθηνῶν, ἀριθ. 302 πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ Κ. Φιλάου.